

Het graf durven opzoeken

Paaspreek 2021, ds. Tom de Haan

Gemeente van Jezus Christus,

Voor wie weinig verbinding met de Christelijke traditie heeft, lijkt het alsof we in de kerk van Kerst naar Pasen zijn gesprongen. Van feestje naar feestje. Maar het gaat in de bijbel en het kerkelijk jaar, bijna altijd om de lange weg ertussen. In de bijbel lijkt alles wel met een lange omweg te gaan. De zondvloed met Noach, 40 dagen en nachten. Het volk in de woestijn: 40 jaar! Jezus in de woestijn, opnieuw 40 dagen en nachten. En zo hebben wij veertig dagen voor Pasen, de lijdensstijd, en afgelopen week Witte Donderdag, Goede Vrijdag, Stille Zaterdag. We nemen een lange omweg, waarin we hebben geprobeerd om de wereld en ons zelf onder ogen te komen, werkelijk te zien, in alle schoonheid en alle lelijkheid.

U bent vanmorgen ook op weg gegaan. Veel te vroeg. Koud. Waar is het voor nodig?

Als Maria niet op weg was gegaan naar het graf van Jezus, had ze de opgestane Heer niet ontmoet. Geloof in de opgestane Heer, betekent niet dat we niet meer hoeven rouwen. Het betekent niet dat pijn en lijden, of dat de dood ons niet meer raakt. Juist niet. Pas als we het graf durven opzoeken, kan het wonder van de opstanding ons tegemoetkomen.

We zijn hier dus niet vanmorgen, in de Hout samengekomen, om net te doen alsof er géén crisis is. Corona crisis, maatschappelijke crisis, ongelijkheid, onrecht, spanning, angst en toenemend geweld. Het is er allemaal. En het raakt ons allemaal. Voor veel van ons, is de gang naar de kerk, heel goed te vergelijken met wat Maria bij het graf wilde gaan doen: Ruimte geven aan je eigen verdriet en moeite, aan rouw en aan pijn, er iets mee doen, ook al weet je niet wat.

Dus als we vertrouwen op de belofte van Pasen, dan betekent dat niet dat we wegluchten voor de wereld. Juist niet: Jezus gedenken, helpt ons om de werkelijkheid wérkelijk onder ogen te komen.

En als wij, net als Maria, zo durven opzoeken waar we verdriet over hebben, waar onze hoop verdwenen is,

dan kunnen de tranen daarover,
over alles wat er mis is in onze grote en kleine wereld en alles wat pijn doet,
ons het zicht op wat er bij dat graf gebeurt vertroebelen.

Dan vragen engelen: "Waarom huil je?" En een andere stem vraagt hetzelfde: "Waarom huil je?" En dan wordt Maria bij haar naam genoemd. Ze heeft even tijd nodig, om te beseffen dat haar leraar, meester, voor haar staat. Die zegt: Hou mij niet vast. Want het gaat niet om de leraar, het gaat om de wijsheid die doorgegeven wordt.

Het wonder van Pasen, is ook de wijsheid van Pasen. De wijsheid die in de wereld vaak dwaas lijkt. De wijsheid die ons toekomst geeft, en die ons vraagt om ons niet vast te klemmen aan wat ons zo dierbaar is.

En dan blijkt, dat niet schuld, niet het tekort, niet wat er mis is, niet ons verdriet, niet onze rouw, of onze pijn de toekomst zullen bepalen. Want in het verleden behaalde resultaten bieden geen garantie voor de toekomst. Het blijkt de liefde waarin wij mogen delen, als kinderen van dezelfde God, die ons toekomst geeft. Of nog sterker: Die ons tot kinderen van dezelfde Vader als Jezus maken. U en ik. Broer en zus.

Maria ontdekte het, door het graf van Jezus op te zoeken. Daar laat Jezus zich niet vinden als dode, maar komt hij tegemoet, als levende.

De Heer is waarlijk opgestaan. Halleluja.

Amen